

Приятелите решиха да попитат Кристофър Робин дали има някакви идеи. Те знаеха, че могат да разчитат на него да види проблема по различен начин.

Намериха го и Пух му обясни за търсенето на изчезналия подскок на Тигъра. Тигъра добави частта за дънера и потока.

– Тигре, ти не си изгубил подскока си – заяви Кристофър Робин.

– Не? – попита Тигъра и лицето му засия.

– Не, разбира се – отговори момчето. – Твоят подскок не е нещо, което може да изчезне като... като опашката на Йори.

– Блазе ти – каза Йори на Тигъра.

– Мисля, че ти си се стреснал на онзи дънер – продължи Кристофър Робин. – После си се разтревожил за подскачането. Но ти никога не можеш да изгубиш подскока си. Ти си тигър! – Момчето потупа окуражително Тигъра по гърба и добави: – И знам, че можеш да подскочиш още сега.

Бухала даде знак и всички чували хукнаха напред колкото могат по-бързо. Зайо гледаше надпреварата и се чудеше как може някой да се умори толкова много от игра.

– Еха! – извика Ру. – Чувствам се подхвърлян като палачинка!

– Чувалят хвърля много – оплака се Прасчо. – Заболя ме коремът!

– Не мога да подскочам с този чувал – протестираше Тигъра, останал без дъх. – Не е честно!

Ру и Прасчо спечелиха първото надбягване.

– Хайде да се състезаваме пак! – предложи Ру.

Никой от играчите обаче не беше готов отново да стане на крака! Бяха твърде уморени за още една надпревара. Ру погледна намръщено приятелите си.

– Следващият път послушайте мама и подремнете! Чухте ли?

